

BIJ DE KEGELAARS OVER DEN VLOER

Drie koeien stonden met hun pooten in het polderwater op het schilderij in breedgouden lijst dat boven het hoofd van den voorzitter van den Nederlandschen Kegelbond hing. Het was een echt Hollandsch landschap dat met de koeien; en het was een echt Hollandsche, sportieve en goedmoedelijke vergadering, die van de vaderlandsche kegelaars.

Als men hier als outsider aanwezig is, de discussies hoort, ervaart hoe de problemen des kegelaars worden besproken en afgehandeld dan weet men al voor de helft dat het in orde is. In orde met de waarachtige sportiviteit en in orde met den goeden geest, die in de Nederlandsche kegelwereld, hoe die in de latere jaren is ingekrompen, heerscht en zal blijven heerschen.

Dat is dan de allereerste impressie van de vreemde eend, die zich in de kegelbijt waagde, te weten de jaarvergadering van den N. K. B. te Utrecht.

Geen lange openingsrede viel op deze reunie te beluisteren; de voorzitter, den heer A. Stuurman achtte het er den tijd niet toe: zinspelende op hetgeen in Mei geschiedde adviseerde hij het gebeurde zooveel als mogelijk te vergeten en aan het werk te gaan.

Hetgeen in drie uur vergaderen ter tafel kwam kunnen wij niet in den breede releveeren. Het zij ons vergund uit de besprekingen der spraakzame kegelgemeenschap enkele opmerkelijke fragmenten te lichten.

En dan dient in de eerste plaats genoemd de prachtige en krachtige hulp, die de kegelaars in den lande geboden hebben aan die collega's die door den oorlog zwaar werden gedupeerd, de collega's in Rotterdam en Den Helder. Voor de beschikbare som werd twee kisten met kegelballen en een prijzenkast aangeschaft. Dat krijgt Rotterdam van overig kegel-Nederland. Daarmee kan Rotterdam weer, hoe bescheiden ook beginnen. En dat begin laat niet op zich wachten. De Rotterdammers, kerels van weinig woorden, houden reeds Zaterdag en Zondag a.s. een klein stedelijk concours. Van deze plaats de wensch, dat het 't begin mag zijn van een hernieuwd, opgewekt sportleven.

Er nam een bestuurder afscheid. En dat is in een vriendenkring als deze vergadering een tafereel dat treffend spreekt voor de goede sfeer. De heer J. Terburg meende na een bestuurslidmaatschap van elf jaren het veld te moeten ruimen. Hartelijke woorden vergezelden den scheidenden bestuurder in wien de kegelbond verliest een van die stille, toegewijde werkers die een sportbond zoo tot sieraad zijn. De president promoveerde den heer Terburg tot lid van verdienste; de kegelaars onderstreepten dit besluit met een welsprekend applaus.

Een uurtje is er zoek gemaakt met het maken van sommetjes die niet moeilijk schenen, maar tenslotte telkenkeer niet uitkwamen. Verdient het aanbeveling de korpswedstrijden te laten verspelen door drietallen, of door vijftallen, of door vijftallen en drietallen? En zoo ja waarom? En zoo nee, waarom niet? Hier liggen voetangels en klemmen en de H. H. afgevaardigden deden er hun duit over in het zakje; men hield het ten slotte bij het oude, bij de vijftallen. Overigens, waar het in de laatste jaren steeds meer gebruik is geworden ook wedstrijden voor drietallen te houden, was de tijd gekomen dit reglementair vast te leggen. De artikelen die dit deden vlogen vlot onder den hamer door.

En dan was er ten slotte het probleem van het bondskampioenschap 1940. Wel houden? Niet houden? Waar houden? Wanneer houden?

De districtskampioenen popelen om uit te maken wie de primus inter pares is. De N. K. B. leiding wil niets liever dan hun daartoe de kans geven; en zoo gauw dat gaat.

Maar wij leven heden ten dage onder niet zeer gewone omstandigheden. Een kegelconcours vordert tijd, de deelnemers komen uit alle windstreken en reizen is een tijdroovende aangelegenheid geworden om van andere hindernissen te zwijgen. Al met al is de kans dat de titelstrijd 1940 nog dit jaar kan plaats hebben nihil.

Het zal volgend jaar worden.

En zoo was er een hoogst consequente afgevaardigde uit Noord-Holland die coute que coute uitgemaakt wilde zien wie kampioen 1940 kegelen werd.

Al werd dat nu in juni of juli of desnoods in de Kerstdagen van 1941 pas uitgemaakt, aan die kampioen was deze kegelenaar alles gelegen. Het was sneu dat zooveel rondborstige koppigheid onbeloond bleef. Het besluit viel: als voor 1 Mei geen titelkamp georganiseerd kan worden zal Nederland zijn kegelkampioen 1940 moeten derven.

Hetgeen jammer doch geen onoverkomelijk gemis zou zijn. Daarvoor zijn de kegelaars met figuren als Stuurman, Laarman etc. etc. au fond veel te sportieve, nuchtere en optimistische kerels, zooals uit deze Utrechtsche reunie, waar ik het genoegen had aanwezig te mogen zijn, duidelijk gebleken is.

H. G. HOEKSTRA.

WÉKADÉ

speelt altijd mee.
In het water, op het land,
In het net of door de mand,
Met de voet of in de hand
Officieel K.N.G.V.
Varsseveld - Tel. 300

KAREL LOTSY (Archiefoto)

Karel Lotsy 10 jaren bondsbestuurder.

Karel de Kerel is nu tien jaren K.N.V.B.-bestuurder. De Sportkroniek maakte er melding van, waarna de dagbladen zich haastten dit feit — dat men bij anderen ongemerkt voorbij laat gaan — te commentarieren. Wij doen er ook aan mee en van harte, want wij hebben groote waardeering voor Lotsy's arbeid in het belang van de sport en den K.N.V.B., thans N.V.B., in het bijzonder. Hij was de groote kerel bij het weer mobiel maken van de nationale ploeg en in vele opzichten meer toonde hij zich het actiefste en een der beste bestuurders van den bond, die we gaarne voorloopig nog tien jaren geprolongeed zullen zien. J. H.

De Revue voor 25 jaar

Bij de Najaarswedstrijden der Doornsche Golfclub werd de heerenwedstrijd over 18 holes, medalplay, handicap gewonnen door den jeugdigen speler Jonker Alfred Calkoen van de Haagsche Golf-Club met 91—13—78.

Mr. R. Schuurbecque Boeijs van de Doornsche Golfclub was tweede met 83—4—79. In dezen wedstrijd had Mr. C. Ridder van Rappard feitelijk een tie meer dan Jonker Calkoen, n.l. 68—8—78. De heer van Rappard had evenwel een bal verloren en in stede van de nieuwste een reeds vervallen rule toegepast. Toen hij dat bemerkte, gaf hij zich als gediskwalificeerd bij het bestuur op, een strenge, doch juiste opvatting, welke nog lang niet door alle golfers wordt aanvaard en die vooral in ruimeren kring erkend dient te worden. En dit niet zozeer om den heer van Rappard een loflied toe te zingen — een dusdanig optreden moest men inderdaad van iederen gentleman kunnen verwachten — dan wel aan tallozen dit goede voorbeeld te stellen. Iemand, die zichzelf voor disqualificatie voordraagt, is helaas in de sportwereld een witte raaf. Er zullen zelfs mensen zijn, die een dusdanig handelwijze voor absurd hoonen. Helaas! Waren alle sportsmen zoo op ende op sportief als deze golfer, er zouden heel wat minder misstanden in onze gemeenschap zijn.

Zoo schreef de Revue van October 1915 — en nog altijd mag zulk een staaltje van sportiviteit naar voren worden gehaald; sportief gedrag is een hoog goed op het sportveld, en er mankeert nog wel eens wat aan.